

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/100/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217201259
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4217201259.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Marty Polyákovej, v spore žalobcu: W.A.G payment solutions, a.s., so sídlom Na Vítězné pláni 1719/4, Praha, IČO: 264 15 623, v konaní zastúpený ALTER IURIS, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Tolstého 9, Bratislava, IČO: 36 708 771, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody vo výške 51.351,45 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 22. mája 2020 č. k. 6C/8/2017- 550, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 51.351,45 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 51.351,45 eura od 11.11.2016 do zaplataenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. P trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 1a), § 2 a), b), §3 ods. 1 písm. d), 2, § 4 ods. 1 a), § 9 ods. 1, 4, § 15 ods. 1,4, § 17 ods. 1, § 19 zákona č. 514/2003 Z.z., § 5 ods. 2, § 33 ods. 1, § 36 ods. 8, 9,12, § 61b ods. 1,2, § 81 zákona č. 233/1995 Z.z. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na obsah žaloby žalobcu doručenu súdu dňa 27. 1.2017, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplataenia sumy 51.351,45 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 51.351,45 eura od 11.11.2016 do zaplataenia a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že žalobca, ako oprávnená osoba, podal na podklade právoplatných a vykonateľných exekučných titulov návrhy na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade Komárno, JUDr. Ladislava Szabóa, súdneho exekútora, so sídlom: Palatinova 41, 945 05 Komárno (ďalej len „súdny exekútor“ alebo „JUDr. Ladislav Szabó“), ktoré boli u súdneho exekútora vedené pod č. EX 734/2014, EX 75/2014, EX 75/2014, EX 1017/2014 a EX 1150/2009. Dňom 10.02.2016 bola súdna exekútorka JUDr. Alena Szalayová, exekútorský úrad Levice, Slovenskou komorou exekútorov ustanovená za náhradníka súdneho exekútora JUDr. Ladislava Szabóa, ktorý zomrel dňa 02.02.2016, pričom prevzala po súdnom exekútorovi agendu. Dňa 11.04.2016 bolo žalobcovi doručené oznámenie súdneho exekútora JUDr. Aleny Szalayovej, že pri prevzatí agendy nebolo možné v zmysle § 16a ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. vykonať finančné vyúčtovanie spisov ku dňu zániku výkonu funkcie exekútora na základe dokladov, ktoré sú súčasťou exekučného spisu, a to z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov na účtoch exekútora. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že súdny exekútor nevyplatením vymožených finančných prostriedkov v rámci exekučných konaní - EX 734/2014, EX 75/2014, EX 1124/2014, EX 1017/2014, EX 1150/2009 neoprávnene sústavne a dlhodobo zdržiaval finančné prostriedky, ktoré nevyplatil žalobcovi ako oprávnenému, čím porušil ustanovenia Exekučného

poriadku a maril exekučné konanie. Žalobcovi teda vznikla postupom súdneho exekútora škoda spolu vo výške 51.351,45 eura, a to na základe nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora. Ten mal povinnosť vymožené finančné prostriedky poukázať žalobcovi ako oprávnenému bezodkladne, najneskôr do 14 dní od ich prijatia. Doplnil, že v zmysle Stanoviska žalovaného k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 07.11.2016 doručeného dňa 10.11.2016 nebol nárok na náhradu škody žalobcu uspokojený, a to ani čiastočne.

1.2 Žalovaný namietal, že nedošlo k naplneniu zákonných podmienok na priznanie nároku na náhradu škody, a žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Skutočnosť, že prostriedky na osobitnom exekútorskom účte nepostačujú na uspokojenie nároku oprávneného, znamená len to, že súdny exekútor s týmito prostriedkami neoprávnene nakladal a použil na iný účel ako uspokojenie vzniknutých nárokov, pričom ich týmto spôsobom nadobudol do svojho výlučného majetku bez právneho dôvodu, a je povinný ich žalobcovi v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať. Až v prípade bezúspešnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia/iného plnenia, a teda preukázania nevyožiteľnosti pohľadávky voči súdnemu exekútorovi, prichádza do úvahy možnosť vzniku reálnej škody na strane žalobcu, ktorej náhrady je možné sa domáhať od štátu. Uvedené oprel žalovaný o judikatúru súdov SR i ČR dôvodiac, že primárnym cieľom a účelom uvedenej judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR je predchádzanie existencii dvoch súčasných nárokov od rôznych subjektov, pretože úspešné uplatnenie oboch nárokov by viedlo k možnosti legálneho dvojnásobného uspokojenia fakticky totožných nárokov. Bez uplatnenia práva žalobcu na vrátenie žalovanej sumy od súdneho exekútora nemožno konštatovať vznik škody. K osobitej situácii dochádza, ak k zániku funkcie exekútora dôjde z dôvodu, že exekútor (ktorý s vymoženými prostriedkami nakladal v rozpore s Exekučným poriadkom) zomrel. Ani v takomto prípade však nemožno bez ďalšieho hovoriť o zániku možnosti domôcť sa pohľadávky mimo konania o náhradu škody proti štátu. Žalobca totiž disponuje pohľadávkou, ktorej uspokojenia sa môže domáhať mimosúdne i súdnou cestou pri prejednávaní dedičstva po zosnulom súdnom exekútorovi, resp. voči jeho dedičom nadobúdajúcim dedičstvo, na ktorých nadobudnutím dedičstva prešiel porúčiteľov záväzok. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetné dedičské konanie, v ktorom môže byť nárok žalobcu uspokojený z majetku porúčiteľa, nie je ešte ukončené, je možné považovať uplatnenie náhrady škody voči štátu z titulu zodpovednosti za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. za predčasné, nakoľko nie je, v zmysle vyššie uvádzanej argumentácie, preukázaný vznik škody, za ktorú by mala žalovaná niesť zodpovednosť, a ktorú by mala žalobcovi nahradiť.

1.3 Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal tým, či je daná vecná legitímácia strán sporu. Legitímáciu žalobcu mal súd za preukázanú z obsahu pripojených exekučných spisov, keďže žalobca, ako oprávnená osoba v exekučnom konaní a podľa zákona č. 233/1995 Z.z., podal na podklade exekučných titulov návrhy na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade JUDr. Ladislava Szabóa, ktoré boli u súdneho exekútora vedené pod č. EX 734/2014, EX 75/2014, EX 75/2014, EX 1017/2014 a EX 1150/2009. V danom prípade mal súd za preukázané, že žalobca bol nositeľom práv a povinností, ktorému mala byť nesprávnym úradným postupom spôsobená škoda a preto mal jeho vecnú legitímáciu v tomto konaní za preukázanú. Čo sa týka vecnej legitímácie žalovaného, súdny exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou, pričom vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu. Z uvedeného mal súd za preukázanú vecnú legitímáciu žalovaného v konaní.

1.4 Následne súd prvej inštancie v konaní skúmal, či je splnená obligatórna podmienka zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jeho nesprávnym úradným postupom, ktorou je predbežné prerokovanie nároku u príslušného ústredného orgánu. Súd mal z predložených listinných dôkazov za preukázané, že v zmysle § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu žalobca na základe písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie zo dňa 07.05.2016 požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žiadosť bola žalovanému doručená dňa 13.05.2016. V zmysle Stanoviska žalovaného k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 07.11.2016 doručeného žalobcovi dňa 10.11.2016 nebol nárok na náhradu škody žalobcu uspokojený, a to ani čiastočne.

1.5 K samotného nároku žalobcu, teda či bola postupom súdneho exekútora spôsobená škoda a to na základe nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, súd prvej inštancie uviedol,

že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca, ako oprávnená osoba na účely exekučného konania, podal na podklade právoplatných a vykonateľných exekučných titulov návrhy na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade Komárno, JUDr. Ladislava Szabóa, súdneho exekútora. Dňom 10.02.2016 bola súdna exekútorka JUDr. Alena Szalayová ustanovená za náhradníka súdneho exekútora JUDr. Ladislava Szabóa, ktorý zomrel dňa 02.02.2016. JUDr. Alena Szalayová zaslala žalobcovi finančné vyúčtovania, z ktorých vyplynulo, že výška vymožených nepreposlaných prostriedkov žalobcovi (oprávnenému v exekučných konaniach) v exekučných konaniach predstavuje sumu v celkovej výške 51.351,45 eura. Súd prvej inštancie z pripojeného exekučného spisu sp. zn. EX 734/2014 zistil, že rozdiel medzi prijatými platbami na účet súdneho exekútora a odoslanými platbami pre oprávneného predstavuje sumu 528,- eur. Z pripojeného exekučného spisu sp. zn. EX 1124/2014 zistil, že rozdiel medzi prijatými platbami na účet súdneho exekútora a odoslanými platbami pre oprávneného predstavuje sumu 874,03 eura. Z pripojeného exekučného spisu sp. zn. EX 1150/09 vyplynulo, že rozdiel medzi prijatými platbami na účet súdneho exekútora a odoslanými platbami pre oprávneného predstavuje sumu 3.368,03 eura. Z pripojeného exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 14Ercud/1/2014 vyplynulo, že podaním zo dňa 09.02.2016 bolo vrátené poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu, že predmetné exekučné konanie vedené pod sp. zn. EX 1017/2014 sa skončilo vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov dňa 02.12.2014. Z pripojeného výpisu Prima Banky na č. I. 261 spisu pod položkou 54 je uvedená prijatá platba pod VS: 10172014 vo výške 106.500,- eura dňa 27.11.2014. Z finančného vyúčtovania exekučného spisu sp. zn. EX 1017/2014 k 02.02.2016, zo dňa 18.02.2016 vyplynulo, že výška vymožených nepreposlaných prostriedkov v exekučnom konaní EX 1017/2014 žalobcovi predstavuje sumu vo výške 49.100,45 eura. V zmysle Finančného vyúčtovania exekučného spisu k 02.02.2016, EX 75/2014 zo dňa 17.02.2016 súdneho exekútora JUDr. Aleny Szalayovej výška nepreposlaných vymožených prostriedkov v exekučnom konaní EX 75/2014 žalobcovi predstavovala sumu vo výške 500,- eur. Žalobca si v tomto konaní uplatnil náhradu škody vo výške 51.351,45 eura.

1.6 Súd prvej inštancie konštatoval, že nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora malo byť to, že súdny exekútor nevyplatením vymožených finančných prostriedkov v rámci exekučných konaní - EX 734/2014, EX 75/2014, EX 1124/2014, EX 1017/2014, EX 1150/2009 neoprávnene sústavne a dlhodobo zadržoval finančné prostriedky, ktoré nevyplatil žalobcovi ako oprávnenému, čím porušil ustanovenia Exekučného poriadku a maril exekučné konanie. Poukázal na to, že exekučný poriadok platný v rozhodnom období ukladal exekútorovi povinnosť v prípade prijatia peňažných prostriedkov vymožených v rámci exekučného konania tieto prostriedky poukázať oprávnenému bezodkladne, najneskôr do 14 dní od ich prijatia. Predmetné finančné prostriedky sa však nenachádzali na bankovom účte súdneho exekútora zriadeného na účel vykonávania exekúcie. Žalobcom uplatnenú výšku 51.351,45 eura mal súd za preukázanú. Poukazujúc na svedecké výpovede (W.. O. T. W.. R. C., S. C.) podložené finančnými vyúčtovaniami o výške vymožených ale nepreposlaných finančných prostriedkov vyhotovených súdnou exekútkou JUDr. Alenou Szalayovou, ako aj pripojenými výpismi z účtu súdneho exekútora a pripojenými exekučnými spismi súd dospel k záveru, že súdny exekútor nevyplatením vymožených finančných prostriedkov v rámci exekučných konaní - EX 734/2014, EX 75/2014, EX 1124/2014, EX 1017/2014, EX 1150/2009 neoprávnene sústavne a dlhodobo zadržoval finančné prostriedky, ktoré nevyplatil žalobcovi ako oprávnenému, čím porušil ustanovenia Exekučného poriadku a maril exekučné konanie a týmto konaním súdneho exekútora bola žalobcovi spôsobená škoda v uvedenej výške. Súd považoval za zrejmé, že príčinou vzniku škody bol nesprávny úradný postup súdneho exekútora, teda medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora existuje príčinná súvislosť. Sám súdny exekútor totiž určoval, čo sa u vymoženej sumy uhradí, komu sa uhradí, koľko sa uhradí a v akom pomere sa uhradí, pričom ako vyplynulo z dokazovania, pomer rozdeľovania vymožených finančných prostriedkov zachovaný nebol a nie všetko z vymožených prostriedkov sa uhradilo, pričom z dokazovania vyplynulo, že financie mohli ísť aj na súkromné účely JUDr. Ladislava Szabóa. Keďže zo strany súdneho exekútora došlo k neoprávneneému zadržaniu finančných prostriedkov, ktoré nevyplatil žalobcovi ako oprávnenému, čím porušil ustanovenia Exekučného poriadku, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu škody v žalobcom uplatnenej výške. S poukazom na § 15 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., súd prvej inštancie žalobcovi priznal aj nárok na úrok z omeškania, pričom lehota omeškania začala žalovanému plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody. Žalobca si úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 51.351,45 eura uplatnil od 11.11.2016, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni, kedy mu bolo doručené stanovisko žalovaného, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody.

1.7 V neposlednom rade sa súd prvej inštancie vysporiadal aj s námietkou žalovaného, že žalobca si identickú pohľadávku ako v tomto konaní prihlásil do dedičského konania vedeného pod sp. zn.

5D/89/2016. V súvislosti s možnou kolíziou osobitných právnych úprav podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zákonného ustanovenia § 33 ods. 1 Exekučného poriadku súd poznamenal, že pri rozhodovaní vychádzal zo záverov rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR. Predmetnú právnu otázku riešil výslovne Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 75/2015 zo dňa 23.03.2016, v ktorom vyslovil, že pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., treba uviesť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (porovnaj napr. II. ÚS 165/2012, IV. ÚS 607/2013). Exekučný poriadok ani zákon č. 514/2003 Z.z. priamo nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ustanoveniach § 29 až § 194 Exekučného poriadku), zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (podobne II. ÚS 289/2008). Z uvedeného teda vyplýva, že závisí výlučne na rozhodnutí poškodeného, či bude náhradu škody požadovať podľa zákona č. 514/2003 Z.z. alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. S poukazom na uvedený právny názor NS SR potom súd prvej inštancie dodal, že zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa ustanovenia § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú súdnym exekútorom podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, sa vzájomne nevylučujú. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/48/2010 zo dňa 21.12.2010. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že nie je vylúčené, aby si poškodený uplatnil svoj nárok vyodením priamej zodpovednosti voči dedičom súdneho exekútora v rámci dedičského konania, ktoré uplatnenie predstavuje len podporný titul pre ochranu osoby postihnutej v majetkovej sfére, a zároveň si zvolil osobitný postup pri uplatnení si nároku na náhradu škody voči štátu v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, keďže predstavuje primárny inštitút náhrady škody. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP postupom podľa § 262 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v konaní plne úspešnou stranou sporu, a preto mu súd proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2.1 Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť. Uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by došlo k vzniku škody v podobe a rozsahu ako uvádza súd. Súdnym exekútorom nepoukázané finančné prostriedky žalobcovi ako oprávnenému nie je možné bez ďalšieho považovať za škodu spôsobenú žalobcovi konaním exekútora, za ktorú by mal niesť zodpovednosť štát podľa zák. č. 514/2003 Z. z. V tomto smere uviedol, že úvahy súdu prvej inštancie o vzájomnom vzťahu zodpovednosti exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone verejnej moci podľa zák. č. 514/2003 Z. z., opierajúce sa o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 75/2015, sú pre posúdenie veci irelevantné, nakoľko súd prvej inštancie nesprávne posúdil už otázku vzniku škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, vo vzťahu ku ktorej by mala (mohla) byť daná zodpovednosť žalovanej podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Pri výkone exekúcie vzniká po prijatí plnenia od povinného medzi súdnym exekútorom a oprávneným z exekúcie osobitný záväzkový vzťah, v rámci ktorého je exekútor povinný takto prijaté peňažné prostriedky, v zmysle § 12 ods. 4 Exekučného poriadku vedené na osobitnom účte exekútora, vydať oprávnenému. Ak sa preukáže, že exekútor s týmito prostriedkami neoprávnene nakladal, znamená to, že ich nadobudol do svojho výlučného majetku bez právneho dôvodu a je ich povinný oprávnenému v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať. Až v prípade bezúspešnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a teda preukázania nevyožiteľnosti pohľadávky voči súdnemu exekútorovi, prichádza do úvahy možnosť vzniku reálnej škody. Aj v prípade, že exekútor zomrel, žalobca disponuje pohľadávkou, ktorej uspokojenia sa môže domáhať mimosúdne i súdnou cestou pri prejednávaní dedičstva po zosnulom súdnom exekútorovi. Žalovaný zdôraznil, že žalobca si uvedenú pohľadávkou prihlásil do dedičského konania po zosnulom súdnom exekútorovi JUDr. Szabó, ktoré ešte nie je ukončené.

2.2 K súdnym rozhodnutiam na ktoré súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal, a z ktorých pri uvedenom posúdení vec vychádzal uviedol, že uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 48/2010, na ktoré súd odkazuje, je pre posúdenie veci irelevantné, nakoľko je založené na odkazoch na predchádzajúce rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú na túto vec neaplikovateľné a ide o ojedinelé rozhodnutie. Naproti tomu rozhodnutia, na ktoré poukázala žalovaná, boli vydané v konaniach

o náhradu škody proti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a právny záver v nich vyslovený hovorí, že „existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia“. I v tomto konaní nejde o súbeh nárokov existujúcich medzi rovnakými subjektmi, z ktorých je potrebné určiť prioritný nárok, pretože existencia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia proti tomu, kto prijal neoprávnené plnenie vylučuje vznik škody, za ktorú by mal niesť zodpovednosť štát.

2.3 Žalovaný zdôraznil, že bez uplatnenia práva žalobcu na vrátenie žalovanej sumy od pôvodného súdneho exekútora resp. v rámci dedičského konania prebiehajúceho od jeho smrti a preukázania bezúspešnosti takéhoto uplatnenia práva, nemožno konštatovať vznik škody a už vôbec nie ustáliť jej výšku tak, ako to urobil v rozsudku súd prvej inštancie. Vzhľadom k uvedenému je potom bezpredmetný aj poukaz súdu prvej inštancie na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. 3 Cdo 75/2015 a právnu vetu tohto rozhodnutia, podľa ktorej zodpovednosť exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. a zodpovednosť štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. sa vzájomne nevylučujú. Keďže v zmysle uvedeného nebolo v konaní preukázané, že vznikla škoda, za ktorú by mal niesť zodpovednosť štát podľa zák. č. 514/2003 Z. z., je bez významu posudzovať vzťah medzi zodpovednosťou exekútora a zodpovednosťou štátu. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.05.2019, č. k. 6Co 116/2019-333.

3. Žalobca k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny v celom rozsahu. Poukázal na to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Cdo 75/2015 bolo ako rozhodnutie zásadného významu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 8/2016 ako rozhodnutie R 74/2016. Žalovaný vo svojom odvolaní neuvádza novšie rozhodnutia, ktorým by bolo R 74/2016 rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 75/2015 prekonané zákonom predpokladaným spôsobom. Zastal názor, že inštitút bezdôvodného obohatenia má subsidiárny charakter a predstavuje len podporný titul pre ochranu osoby postihnutej v majetkovej sfére. To znamená, že sa využije až v prípade, keď nie sú splnené podmienky na rovnaké uspokojenie z titulu iného právneho inštitútu. Uvedené vyplýva aj zo súdnej judikatúry, napríklad z rozhodnutí R 1/1979 s. 79-80, R 25/1986 s. 299 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk, ako aj z uznesenia NS SR sp. zn. 2 Cdo 48/2010. Žalobca poukázal na ust. Exekučného poriadku i na uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 4/2011, nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 49/03, nález sp. zn. II. US 165/2012, v ktorom Ústavný súd SR uviedol, že právne postavenie exekútora je determinované tým, že vykonáva úlohy (orgánu) verejnej (štátnej) moci, a z tohto dôvodu sa naňho vzťahujú iné kritériá než na právne postavenie subjektov, ktoré nevykonávajú verejnú (štátnu) moc (súdnu moc). Ďalej žalobca poukázal na ust. § 12 ods. 4 Exekučného poriadku v spojení s § 1 písm. a), § 2 ods. 1, § 36 ods. 8, 9, 12, § 81 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorých je potrebné nakladanie s vymoženými peňažnými prostriedkami považovať za exekučnú činnosť. Je preto zrejmé, že vzťah medzi exekútorom a žalobcom v otázke nakladania s vymoženými finančnými prostriedkami, ktoré majú byť poukázané žalobcovi (po odpočítaní trov exekúcie) je vzťahom verejnoprávnym. V prípade, ak exekútor nepostupoval v súlade s vyššie uvedenými právnymi predpismi, pričom uvedeným postupom spôsobil škodu, táto vznikla pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Doplnil, že ak exekútor nakladá s finančnými prostriedkami neoprávnené, v rozpore s právnymi predpismi, ide o nesprávny úradný postup, a nie o bezdôvodné obohatenie fyzickej osoby. Záverom doplnil, že žalovaný nerozporuje súdom zistený skutkový stav, rozporuje len právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Je pritom zrejmé, že súd prvej inštancie aplikoval právne predpisy správne, a to na správne zistený skutkový stav. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a preto ho potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd po prejednaní veci konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol správne na podklade skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil.

5. Odvolací súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti v zmysle §191 ods. 2 CSP, jeho rozhodnutie náležite odôvodnil. Súd prvej inštancie dospel z hľadiska posúdenia žaloby k správneému záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná, dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, a preto je jeho rozhodnutie vecne správne a odvolanie žalovaného bolo potrebné posúdiť ako nedôvodné.

6. Podstatou odvolania žalovaného bolo nesprávne právne posúdenie danej veci súdom prvej inštancie. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej sa zo skutkových zistení vyvodzujú právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

7. Podľa § 2 odsek 1 Exekučného poriadku, exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (ďalej len exekučná činnosť).

8. Podľa § 33 odsek 1 Exekučného poriadku, ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

9. Podľa § 3 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci: a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo d/ nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť (odsek 2).

10. Podľa § 4 odsek 1 písmeno a/ bod 3 zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 odsek 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

11. Štátnu správu vykonávajú orgány štátnej správy v mene štátu, preto je samozrejmé, že zodpovednostným subjektom za škodu spôsobenú pri výkone štátnej správy je štát. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone štátnej správy je prípadom absolútnej objektívnej zodpovednosti za škodu, teda zodpovednosti za škodu, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Pochybenie orgánu štátnej správy pri jeho činnosti môže mať za následok vydanie rozhodnutia, ktoré je v rozpore so zákonom alebo vadu konania predchádzajúceho vydaniu rozhodnutiu. S poukazom na uvedené je možné rozlišovať dva druhy zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone štátnej správy: a/ zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, b/ zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

12. Za nesprávny úradný postup orgánu štátnej správy možno označiť prípad, ak konkrétny úradný postup má vadu, teda nie je v súlade s upravujúcou právnou úpravou. Možno teda povedať, že nesprávnym úradným postupom sa rozumie nezákonný úradný postup orgánu štátnej správy. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom verejno-právnej pôsobnosti orgánu štátnej správy.

Nesprávnym úradným postupom môže byť akákoľvek činnosť spojená s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami (rozsudok NS SR 4Cdo 60/2003).

13. Žalovaný v odvolaní nespochybňoval závery súdu prvej inštancie týkajúce sa toho, že na exekútorskom úrade JUDr. Szabóa prebiehali žalobcom tvrdené exekučné konania, ako aj skutočnosť, že súdny exekútor nezaslal žalobcovi finančné prostriedky, ktoré boli vymožené v rámci jednotlivých exekučných konaní a boli uplatnené v tomto konaní. Žalovaný namietal len právne posúdenie súdu prvej inštancie a bol toho názoru, že existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia voči súdnemu exekútorovi vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy a tým aj konkurenciu právnej

úpravy zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Tento svoj názor podporil rozsiahlou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR, či Ústavného súdu SR, z ktorej judikatúry vyplýva, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné uplatniť pred nárokom na náhradu škody (keďže až nevyhnutnosť bezdôvodného obohatenia je škodou).

14. Odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 49/03, v ktorom sa zaoberal postavením súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti. Uviedol, že právne postavenie exekútora je determinované tým, že vykonáva úlohy (orgánu) verejnej (štátnej) moci a z tohto dôvodu sa naň vzťahujú iné kritériá než právne postavenie subjektov, ktoré nevykonávajú verejnú (štátnu) moc (súdnú moc). Exekútor vykonáva v zásade úlohy štátneho orgánu. Z toho vyplýva aj to, že právne postavenie práv a povinností a obmedzenia zákon ustanovuje v úzkej spojitosti s týmto jeho osobitným postavením. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci deľby verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR v rozsahu stanovenom zákonom. Toto postavenie exekútora potvrdzuje aj v § 3 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Z týchto ustanovení vyplýva, že exekútor zodpovedá za škodu spôsobenú výkonom exekučnej činnosti ako štátny orgán. Súčasne to potvrdzuje, že štát preberá na seba zodpovednosť nahradiť škodu, ktorá vznikne ako dôsledok výkonu exekučnej činnosti súdnym exekútorom.

15. Žalovaný v konaní poukazoval aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 165/2012, ako aj rozhodnutie II.ÚS 570/2013, v ktorom ústavný súd zotrval na názore, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v občianskom súdnom konaní uplatňovaný až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Zohľadňujúc rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, ale aj Ústavného súdu SR, odvolací súd uvádza, že je potrebné vyporiadať sa s otázkou, či žalobca sa mal najprv dožadovať svojho nároku od pôvodného exekútora JUDr. Ladislava Szabóa titulom bezdôvodného obohatenia, a či až v prípade neúspechu takto uplatňovaného nároku možno hovoriť o reálnom vzniku škody, tak ako sa bránil žalovaný v priebehu konania. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na ustanovenie zákona č. 233/1995 Zb., ktoré v § 2 vymedzuje, že súdny exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Priamo zo zákona tak vyplýva, že pri vzťahoch vzniknutých na základe zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučného poriadku) súdny exekútor vystupuje ako splnomocnenec štátu, štátom určená osoba na realizáciu exekučnej činnosti. Súdny exekútor pri nútenom výkone rozhodnutí zastupuje štát a vystupuje ako orgán verejnej moci (§ 5 ods. 2 EP). Štát zastúpený ním určeným a vybraným subjektom (orgánom) musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát konajúci prostredníctvom svojich orgánov sa preto nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv jednotlivca formou buď nezákonného rozhodnutia, alebo nesprávneho úradného postupu. Uvedená zásada je zdôraznená aj v § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, keď zákonodarca stanovil, že štát sa zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nemôže zbaviť.

16. Ako vyplynulo aj zo samotného konania a vyjadrení strán sporu, v danej právnej problematike existuje nejednotná judikatúra či už Najvyššieho súdu SR alebo Ústavného súdu SR. Odvolací súd sa však priklonil k záverom vyplývajúcim zo stanoviska Občianskeho kolégia NS SR Cpj 37/78, uznesení NS SR 2Cdo 48/2010 a 2Cdo 155/2011, kde súdy konštatovali, že zákon č. 514/2003 Z. z. neustanovuje za podmienku úspešného uplatňovania nároku na náhradu škody proti štátu zánik možnosti dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky titulom bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody voči uplatnenému exekútorovi, a má za to, že spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi zodpovedá, aby štát uhradil žalobcovi ako osobe, ktorá bola oprávnená v exekúcii, škodu v prípade zistenia nesprávneho úradného postupu, o ktorej žalobca v podanej žalobe tvrdí, že mu vznikla v priamej súčinnosti s nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje charakter objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, pre vznik ktorej nie sú potrebné ďalšie skutočnosti, a teda ani skutočnosť, či poškodený využil alebo nevyužil možnosť domáhať sa plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie

poukazuje na uznesenie NS SR zo dňa 23. 03. 2016 sp. zn. 3Cdo 75/2015, podľa ktorého zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. a zodpovednosť štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti sa vzájomne nevylučujú. Uvedené rozhodnutie bolo zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a súdov SR 8/2016 pod R 74/2016. Odvolaciemu súdu je známe aj rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30Cdo 2135/2013 zo dňa 18. 12. 2013, v zmysle ktorého vyplynul záver, že povinnosť náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekútora má (tiež) štát a to bez ohľadu na to, či poškodený uplatňuje rovnaký nárok voči exekútorovi, alebo nie.

17. Na podporu uvedeného odvolací súd poukazuje aj na ďalšie uznesenie Najvyššieho súdu sp.zn. 3Cdo/129/2015 zo dňa 22.06.2016 : „Pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 EP a zodpovednosť štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., treba uviesť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zák. č. 514/2003 (porovnaj napr. II. ÚS 165/2012, IV. ÚS 607/2013). Exekučný poriadok, ani zákon č. 514/2003 Z. z. priamo neustanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ust. § 29 až § 194 EP) zodpovedá vedľa štátu (následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 EP. K podobným záverom dospel Ústavný súd SR v rozhodnutí II. ÚS 289/2008 a tiež NS SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 75/2015.

Z uvedeného teda vyplýva, že je len na poškodenom, či bude náhradu škody požadovať podľa zákona č. 514/2003 Z.z. alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku.“

18. V predmetnej veci je nesporné, že žalobca svoj nárok odvodil od nesprávneho úradného postupu pôvodného súdneho exekútora JUDr. Ladislava Szabóa v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. EX 734/2014, EX 75/2014, EX 1124/2014, EX 1017/2014, EX 1150/2009, v ktorých sa súdny exekútor dopustil nesprávneho úradného postupu, keď neoprávnene dlhodobo zadržoval vymožené finančné prostriedky, ktoré nevyplatil žalobcovi ako oprávnenému, čím porušil ustanovenia Exekučného poriadku. Bolo preukázané, že uvedené finančné prostriedky nedržal oddelene od svojho majetku, ale ich spotreboval na nezistený účel a zo správy nástupkyne pôvodného súdneho exekútora JUDr. Aleny Szalayovej vyplynulo, že v čase preberania exekučnej agendy sa na bankových účtoch JUDr. Ladislava Szabóa nenachádzali finančné prostriedky vymožené v daných exekučných konaniach, preto ich nemohla zaslať oprávnenému - žalobcovi. Z uvedeného skutkového vymedzenia je preto zrejmé, že žalobca sa svojho nároku domáha z titulu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zo strany pôvodného súdneho exekútora JUDr. Ladislava Szabóa, za ktorý by v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z. z. mala byť objektívne zodpovedná Slovenská republika v zastúpení príslušného ministerstva.

19. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že aj keď súdny exekútor zomrel, žalobca disponuje pohľadávkou, ktorej uspokojenia sa môže domáhať mimosúdne i súdnou cestou pri prejednávaní dedičstva po zosnulom súdnom exekútorovi, odvolací súd uvádza, že ako vyplynulo z dokazovania, žalobca si túto pohľadávku v dedičskom konaní uplatnil. Dedičské konanie je vedené pod sp.zn. 5D/89/2016, Dnot 67/2016 a do rozhodnutia súdu prvej inštancie nebolo skončené, je teda vedené cca 5 rokov. Žalobca sa teda pokúsil aj o uspokojenie svojho nároku z majetku poručiteľa, avšak zatiaľ neúspešne, pretože doposiaľ mu nebola vyplatená žiadna suma. Na druhej strane nemožno od žalobcu spravodlivo požadovať, aby niekoľko rokov čakal na ukončenie dedičského konania, teda jednoznačné konštatovanie, že titulom bezdôvodného obohatenia nič od súdneho exekútora nevymohol, keď na druhej strane je tu zodpovednosť exekútora v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Vychádzajúc aj zo samotného zmyslu a účelu zákona zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorým je ochrana základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenú v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, by bolo popretím tohto zákona, aby v každom prípade, bez ohľadu na konkrétne okolnosti prípadu, by sa trvalo na tom, aby poškodený zamietajúcim rozhodnutím súdu vydaným v samostatnom konaní proti tomu, voči komu existovala pohľadávka z bezdôvodného obohatenia, preukazoval, že jeho pohľadávka z bezdôvodného obohatenia sa stala nevymáhateľnou.

20. Je nesporné, že medzi žalobcom a pôvodným súdnym exekútorom nešlo o súkromno-právny vzťah, ale o verejno-právny vzťah, nakoľko exekútor v predmetnej exekučnej veci vystupoval ako

nositeľ verejnej - štátnej moci, plnil úlohy štátneho orgánu. Podľa § 4 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu. Opätovne tu odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 EP a zodpovednosťou štátu podľa zodpovednostného zákona, je potrebné zdôrazniť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zodpovednostného zákona (II.ÚS 165/2012, IV.ÚS 607/2013). Exekučný, ani zodpovednostný zákon priamo nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z dikcie preto možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 EP.

21. Vychádzajúc z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil, a to s poukazom na ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).